

діяльності органів влади будь-якого рівня та отримання можливості всіма громадянами публічно і вільно висловлювати власну думку стосовно всіх аспектів їх діяльності. Отже, публічна сфера розглядається як простір, відкритий для дискусій з приводу значущих для суспільства тем та як простір, де формується публічна політика. Публічна політика представляється як програма дій, спрямована на вирішення певної проблеми чи комплексу проблем, досягнення поставленої мети та має такі характеристики: корегентність, ієрархію, наявний інструментарій реалізації. Важливим також є те, що взаємодія публічної сфери (держави, громадянського суспільства, ЗМІ, бізнес-структур, експертного середовища тощо) у процесі підготовки, ухвалення та реалізації владних рішень створює поле публічної політики – поле конкурентної боротьби за право формувати картину дійсності, визначати ступінь актуальності тих чи інших проблем [4].

У зв'язку з вищезазначеним, під час запровадження антикризового управління особливе значення має вироблення публічної (державної) антикризової політики з розробленням відповідного законодавства та інших підзаконних актів та розроблення антикризової стратегії

Особливістю антикризового управління в публічній сфері є спільна колективна дія усіх зацікавлених сторін під час розроблення оптимальних антикризових рішень, визначення пріоритетних цінностей та координації дій по виходу з кризи. Результатом колективної дії має стати публічна антикризова політика, розроблена з урахуванням загальних та специфічних принципів антикризового управління, прийнята антикризова стратегія і чітко скоординовані дії щодо виходу з кризи.

Список використаних джерел:

1. Сапа Н. В. Теоретико-методологічні засади механізму антикризового державного управління. *Гуманітарний вісник ЗДІА*. Серія: Філософія. Запоріжжя: РВВ ЗДІА, 2019. Вип. 38. С. 106–116
2. Кравченко М. О. Сучасні передумови антикризового системного менеджменту. *Ефективна економіка* : електронне наукове фахове видання. Дніпропетровськ : ДДАЕУ, 2014. № 11. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=3535>.
3. Handbook of Public Administration / Ed. by Rabin J., Hildreth W.B., Miller G. Boca Raton: CRC Press, 2007. 816 p.
4. Лученко В., Гладіщенко О. Антикризові стратегії в Україні: *Подолання кризи. Реактивний і проектний підхід* URL: Режим доступу : http://luchenko.com/index.php?option=com_content&task=view&id=11&Itemid=50.

Станіслав МАКСИМОВ

здобувач освітньо-професійної програми «Публічне управління та адміністрування», ЗУНУ
Науковий керівник – к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу ЗУНУ Олена ДУДКІНА

АСПЕКТИ ЗАСТОСУВАННЯ СИТУАТИВНОГО ПІДХОДУ ДО УПРАВЛІННЯ ОРГАНІЗАЦІЄЮ ТА ВИМОГИ ДО ЙОГО РЕГЛАМЕНТУВАННЯ

Сучасні проблеми, з якими стикаються наша держава, регіони, громади та окремі організації, перед усім, в умовах воєнного стану, вимагають пошуку нових підходів до їх вирішення, відповідного реагування на прояв нових процесів та явищ, подолання труднощів, що їх супроводжують.

Тому, для вироблення найбільш придатних до нових конкретних ситуацій засобів та інструментів управлінської діяльності в організаціях публічної сфери, що покликані забезпечувати реалізацію основних безпекових, економічних та соціальних функцій держави, слід використовувати ситуативний підхід.

Наукові дослідження та практика сучасного публічного менеджменту свідчать, що ситуативне управління характеризується прийняттям керівниками рішень у ситуації, яка реально склалася або складається. В умовах змін зовнішнього та внутрішнього середовища, впливу на безпеку та сталий розвиток, кожен керівник, зокрема і організації публічної сфери, повинен пов'язати конкретні прийоми ситуативного управління, з певними ситуаціями для того, щоб досягти цілей організації найбільш ефективно.

Відповідно, ключовим моментом ситуативного підходу є ситуація, тобто конкретний набір обставин, які значно впливають на організацію в певний конкретний момент часу. Тобто, виокремлюються наступні методологічні положення ситуативного менеджменту: по-перше, кожна конкретна ситуація є складною системою з притаманним їй складом компонентів і зв'язками з іншими системами, які необхідно аналізувати та враховувати суб'єкту управління; по-друге, для розв'язання кожної конкретної ситуації необхідно знати її основну ланку; по-третє, кожна управлінська ситуація, вимагає застосування адаптивних, гнучких структур і методів управління, щоб суб'єкт

управління адекватно відображав усі основні риси об'єкта управління і його зовнішнього середовища, проводив необхідне перегрупування сил, визначав нову тактику своєї поведінки, що відповідала б новим умовам. У кожному такому випадку, необхідно добиватися активної й ефективної взаємодії керівників і працівників, усіх рівнів у процесі виявлення проблем і прийняття рішень; а також їх відповідного адміністрування та регламентування.

Ситуативний підхід реалізує принцип адаптивності, що є одним з основних принципів стратегічного управління. Застосування ж методів ситуативного управління дозволить забезпечити ефективну діяльність організації публічної сфери, досягнути нею поставлених цілей в умовах врахування впливу факторів зовнішнього та внутрішнього середовища. При цьому важливо орієнтуватись на використання системи спеціальних технологій.

Регламентування процедур ситуативного управління в організаціях публічної сфери повинно, на нашу думку, включати: розробку конкретних заходів з їх досягнення; розподіл робіт, координацію взаємодії різних підрозділів усередині організації; вдосконалення формальної ієрархічної структури; оптимізацію процесів прийняття рішення та комунікацій; пошук адекватної мотиваційної діяльності, ефективних організаційних методів, та соціальної відповідальності.

Кожна з стратегій ситуативного управління, яку можна застосувати в проблемних ситуаціях, вимагає ретельного і зваженого аналізу при своєму застосуванні.

В умовах виникнення загроз національній безпеці, зниження активності розвитку економіки, ускладнення перебігу соціальних процесів, що обумовлюються війною, та воєнним станом в країні, повинні обумовлюватись та відповідним чином регламентуватись основні напрямки діяльності організацій публічної сфери. Зокрема: при виникненні надзвичайного стану (надзвичайної ситуації) вводиться в дію комунікаційна мережа для надзвичайних ситуацій; перерозподіляються обов'язки вищих керівників; для розробки заходів створюються оперативні групи; система управління в умовах стратегічних ситуацій (форс мажорних обставин) перевіряється в нормальних умовах.

В процесі застосування технологій ситуативного управління в сучасних умовах слід, на нашу думку, відштовхуватись від наступних положень. По-перше, ситуативний менеджмент розглядають як ситуаційне управління, тобто

управління, в якому здійснюються заходи, щодо зниження негативних наслідків впливу на розвиток організації. По-друге, ситуативний менеджмент визначають як адаптивний менеджмент, відповідно до якого, альтернативність досягнення однієї мети при прийнятті та реалізації управлінського рішення ґрунтується на вивченні та систематизації непередбачених обставин. По-третє, ситуативний менеджмент розглядають як антикризове управління. Відповідно, концепція ситуативного менеджменту на рівні конкретної організації публічної сфери має реалізуватись через спеціальні функції, моделі та технології ситуативного управління, а також нового публічного менеджменту.

Володимир МАЛЯР

здобувач освітньо-професійної програми

«Менеджмент закладів охорони здоров'я», ЗУНУ

Науковий керівник – к.е.н., доцент кафедри менеджменту,

публічного управління та персоналу ЗУНУ Ірина ДЕМКІВ

УПРАВЛІННЯ РИЗИКАМИ ЯК СКЛАДОВА БЕЗПЕКООРІЄНТОВАНОГО УПРАВЛІННЯ В СИСТЕМІ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Процеси реформування системи охорони здоров'я спричинили появу певної невизначеності умов функціонування закладів охорони здоров'я. До того ж така невизначеність була посилена поширенням коронавірусної інфекції COVID-19. Управління ризиками як невід'ємний елемент безпекоорієнтованого управління забезпечує ефективне функціонування системи економічної безпеки будь-якої організації. Враховуючи це, кожна організація формує та реалізує свої підходи до оцінки ризиків, моніторингу внутрішнього та зовнішнього середовища, формування вимог безпеки та контролю безпеки. Крім того, кожна організація визначає власні інструменти виявлення, подолання чи попередження можливих ризиків.

Управління ризиками в системі безпекоорієнтованого управління повинно бути систематичним процесом, який варто розпочинати із дослідження середовища функціонування організації, як внутрішньої, так і зовнішньої.

Вітчизняні заклади охорони здоров'я, які володіють ефективною системою